

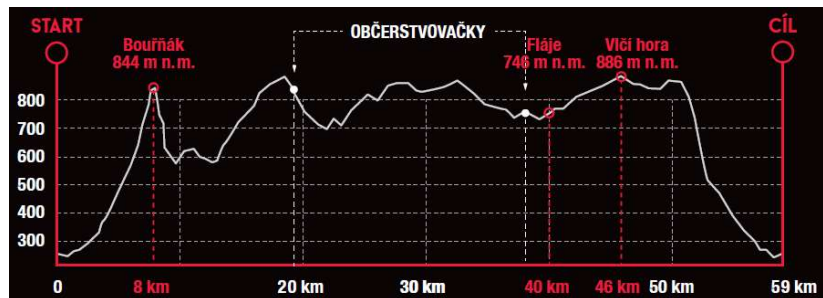
MASIV 2018, 4-denní etapový mtb závod dvojic

Tento závod jsem začal sledovat již loni, kdy se chystal první ročník. Zaujal mne etapový závod na území ČR, v různých lokalitách, a cestování mezi nimi vlakem. Nakonec jsme se neúčastnili, protože jsme na přelomu srpna a září užívali delší dovolenou v zahraničí, bez tréninku. A je to závod dvojic, což má kouzlo navíc, zároveň je obtížnější dvojici poskládat, než se sám rozhodnout. Letos jsme se na začátku roku s Petrou přihlásili, byť bez ubytování ve vlaku, které nám spolu s přepravou kol přišlo dost drahé, navíc jsme si nebyli jisti, zda naše účast vůbec dopadne, přes léto a září byly i jiné plány... Během prázdnin se začala stupňovat intenzita informací a graficky povedených marketingových lákadel, v předvečer startu je prezentace a rozprava na Smíchovském nádraží, kde vlakaři nakládají kola, my dostáváme startovací balíček.

12.-15.9.2018, <https://masivmtbrace.cz/>, celkem 221km, 7728 vm.

#1

Na první etapu vyrážíme z Prahy, start je v 11h od Jezera Barbora v Oldřichově u Duchcova, nedaleko Teplic. V 10h jsme na místě, buduje se zázemí, info stánek, úschovny, šatny, kamion se sprchami, DJ auto. Ladíme kola, trochu se projet, a na start. Krušnohorská

bouře, 59km, 1608 výškových metrů. Rovnáme se tak do poloviny startovního pole, ale začátek je fofr, let po prašných cestách, propadáme se. Mírně do kopce, přes hlavní silnici, pod viaduktem a začíná stoupání lesem. To už pomalu na nejlehčí převod, hned na úvod je totiž pořádný výjezd na Bouřňák, na 8km převýšení o 600m! A profil se postupně utahuje až v úplnou stojku, závěrečná část je po sjezdovce, vyjíždí se z lesa. To do nás jednak pere slunce, a za druhé je vidět, že to jen tak neskončí, všichni z kol slézají. Tlačení je namáhavé, v lejtkách škuje, obličej zaplaven potem, a moc to neutíká. Ale vysápali jsme se nahoru a peprný úvod a nejhorší část dnešní etapy máme za sebou. A za sebou i dost dvojic vč. nějakých mixů. Prudký sjezd lesem do Mikulova, projet městečko, po rovině lesem a ještě jedno větší stoupání, ale pozvolné, o cca 300m. Občas nás někdo předjede. Vyjíždíme na Cínovecké rašeliniště, neobydlená ryzí příroda, šviháme to po prašných cestách. Občerstvovačka. Pak lesy a loukami po běžkařských tratích mezi Moldavou a Cínovcem, přes Moldavu. A za silnicí další prašné a panelové pozvolné cesty, na Vrch Tří pánů. Lze to svištět, v háku za sebou, pak zas terén. Jedeme takřka sami, jen občas před námi zahlédneme nějaké dvojice, ale nepřibližujeme se. Pořád azuro a i zde v horách ke 30 st., na slunci to pálí, teplé babí léto. Nádherná krajina, zcela opuštěná, stezičky úzké, skvěle vybrané, občas mostek, traviny, vřesoviště, kleč. Natáčejí nás z dronu. Pěkný sjezdík po pěšině na silnici, občerstvovačka a po dalších pěšinách k malebné přehradě Fláje. Kousek po břehu a od ní stoupání po asfaltce. Ačkoli je trasa výborně značena šipkami na stromech i silnici a pravidelně rozvěšeným mlíkem, zde šipka na odbočku do lesa chybí, prý někdo včera většinu značení sundal. Přejíždíme ji a skoro kilometr drtíme špatně do kopce, pak koukáme do mapy a vracíme se. Cestou potkáváme další 2 dvojice, co taky sjeli z trasy, otáčíme je. Na správnou trať, singltreky terénem, nahoru a dolu. Jsme trochu rozmrzelí, že jsme zablouděním ztratili čas. Samý terén, pozvolný výjezd na Vlčí horu, kus lesem. A začíná sjezd z Krušných hor zpět do nížin, ostře roklinou po kamenech, drncá to, pak proklatě rychle po šotolinové cestě Domaslavickým údolím, spadne se o 600m. Přes hlavní silnici a ještě 5 km po

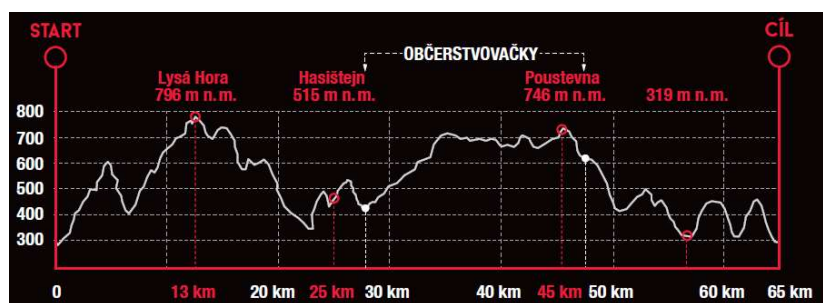

loukách, polních pěšinách, cik cak alejemi, svižně až do cíle. Máme to pod 4h, 3:59:35, 52. místo z 66 dvojic. Bez bloudění, které nás stálo nejméně 8 minut, bychom byli tak o 3 místa lepší, ale nevdí, to holt k závodu patří. Výsledky jsou hned, a kupodivu jsme první v naší kategorii - mixech! Stále vedro jak v létě, jdeme se vykoupat do jezera, byť voda je dost chladná. Ale pěkné výhledy na hory a voda čistoučká průzračná. Pivo, rizoto a vyhlásování první etapy, kategorie jsou muži, master (= muži nad 40 let), grand master (= muži přes 50), ženy a mixy, první v každé kategorii dostávají dresy leadrů, my oranžové, a malinová piva. Atmosféra je pohodová. Jsme první o dost (20 min na druhé, 28 na třetí, celkem jsou v mixech 4 dvojice), to jsme nečekali, ve všech ostatních kategoriích, vč. grand master a žen, bychom se nedostali ani na stupně, holt dobrá volba kategorie :-). Celkoví favoriti měli technické problémy vč. zlomeného rámu.

Sbalit a jedeme do Karlových Varů, chtěli jsme bydlení okolo Kadaně u začátku 2. etapy, ale žádné vhodné ubytování v této oblasti moc nejsou, tak až ve Varech. Tam máme luxusní apartmánek, ložnice a obývací s kuchyní, perfektně vybaven včetně myčky, pračky, fénu, sušáku na prádlo, atp. Je přímo na pěší zóně T.G.Masaryka, jdeme se trochu projít a na večeri, ale brzy usínáme únavou. Jen pár hodin po závodě je na webu reportáž, super fotky - atraktivní, z plno míst, zdarma -, a taky video. Skvělé služby!

#2

Na čtvrtek se počasí zásadně změnilo, po velmi teplých letních dnech se ochladilo na 10-15 stupňů a hlásí přeháňky. Jedeme ke Kadani, do Pruněšova, kde je u kempu start druhé etapy. Vedle nás parkuje sanitka s čtyřkolkou, přijíždí kluk, co informuje o stavu

partáka, kterého včera odvezli do nemocnice, že mu identifikovali naštipnuté obratle... :-). Zataženo, vlhko, chladno. V oranžových leadrovských dresech se řadíme na start, dnes královská etapa, nejdelší, s nejvíce převýšením a nejtechničtější, na 65km 2400 výškových metrů, takřka žádný asfalt. Kadaňská královská jízda, už od 9:30. Hned se začíná výjezdem lesem o 300m, závodnické pole se roztahuje, i přes chlad z nás leje pot. Unavený nohy ze včera se těžko rozjíždějí, ale na druhém kopci už dobrý. Odzadu si trasu projíždí stavěč trati, aby zkontroloval oči závodníků, prohodit pár slov. Na vrchol Pavlovského špičáku, následuje velmi technické ostřej sjezd přes kořeny a terénní hrany, serpentiny mezi stromy, prudce dolů, výživný traily. Hradiště. Další dlouhý pomalý výjezd, cca 400 výškových metrů, lesní cesty, zas se řadíme mezi podobné páry jako včera, pokec. Trochu mží, pošmourně, chvíli prší, ale brzo přestává. Když se vyjede na kopec, vede trasa podél silnice, ale ne po ní, ale pěšinou vedle v lese, nebo to možná ani pěšina není, jen trasa mezi stromy, samý terén. Po loukách a lesem sjezd, drobnější výjezd a brutal příkřej kamenitý sjezd, kola vedeme, takřka kolmo, dole čekají zdravotníci. Krátký průřas nahoru, občerstvovačka. Krásné cestičky namotané v lesích okolo Volyně, další singlík, sjezd. Pak úzkým temným údolím mírně z kopce drčení po kamenité pěšině podél potoka. Fofr, ale blbě najíždím na jeden kámen, hned to ruplo a zadní kolo prázdné. Sakra, to ne! Měníme duši, vcelku synchronizovaně, ale trvá to dlouho, pracně sundat plášť, vyměnit duši, pracně nandat plášť, nafukovat malou pumpičkou... Předjíždí nás 4 dvojice, co jsme jim předtím pracně ujeli. 12 minut, jsem na sebe naštvanej, rozmrzle pokračujeme, a zadní kolo stále dost měkké, jedu opatrně. Brod, serpentinami do kopce prudce, serpentinami trochu dolů. A výjezd na hrad Hasištejn, tam dojíždíme kluky z GEOSA, na kluzké lávce na nádvoří se jeden dost potlouk. Jinak nádhera, trailíky, hradby, hustý les. Sjezd k občerstvovačce, občerstvit se a dofukují kolo, aby na něm zas šlo komfortně jet. Postupný

dlouhý výjezd malebným údolím Prunéřovského potoka, pozvolně vzhůru na náhorní pláň Krušných hor. Pak přejezdy po polních cestách, lesních, a asfaltka na Poustevnu, k občerstvovačce. Zatáhlo se a zrovna začíná lejt jak z konve, na občerstvovačce nám hlasitě fandí, příjemně občerstvují. A v dešti vyrážíme do hustého lesa. Hned velmi technický úsek, po kořenech, mezi stromy, po vrstevnici svahu, občas sjezdík. Kus nahoru, přes kamennou zídku. Technickej prudkej sjezd jehličím, vedeme to i dolu. Tyto úseky by byly dost technické za sucha, teď ještě kluzčí a náročnější. Jehličí a bahno se nabaluje na kolo, přes brejle pro kapky a zapaření není moc vidět - což je často milosrdnější varianta -, mokro a chlad. Pršet přestává, ale terén je zcela promáčený, bahno všude, jsme mokří, a zpomaluje nás to. Po lesních cestách a stoupání po pískovcových skalách, tlačení kol. Před námi v kopcích zahlédneme občas nějakou dvojici, ale neumíme ji dojet. Moc to neutíká, další sjezdík a pěkná technická pěšinka podél silnice, občas nějaký hup. Byla by velmi pěkná, kdyby bylo více sil. Cíl se už relativně blíží, ale ještě dva hrby, pořádně prudký. Další tlačení, pěšina lesem, lesní cesta do kopce. Jsme na prvním hrbu, na technické cestičce na hraně svahu, nad cílovým kempem, dole je slyšet muzika, a my tam nahoře balancujeme po skalkách. V technické části předjíždíme kluky z Happy Feet I., Bike Busters jsou těsně před námi, tihle všichni nás předjeli při defektu. Peťa jede stále hranu, já úplně ne, kde to jde a má smysl, se jí snažím tlačit. A když se tlačí kola pěšmo, táhnu obě, to její je těžká hliníková potvora. Sjezd do Nové vísky, ale ještě ne do cíle, prudký výjezd ještě na poslední kopec, celá trať se motá na vcelku malém prostoru po atraktivních cestičkách. Poslední metry nahoru, a sjezd lesem po místních trailech, klopenky, hupy, skvělá trať. Ale už toho máme dost, ani metr závodu není zadarmo. Sjezd po loukách a podél kanálu do cíle, Bike Busters jsme sjeli na pár metrů, ale když si nás všimli, drtí, a rozdíl pár (doslova 5) sekund mezi námi zůstává až na cílovou čáru. Na trati jsme byli dlouhých 6:21:31, jsme 49., celí od bahna, a unavení. Ostatní kategorie už vyhledávali a už se to v cíli rozpouští, nás jdou ale vyhlásit teď, jsme opět první. Dostáváme nové - čisté - leadrovské dresy, malinové Hoegaardeny a jsme rádi, že jsme v cíli. Fotit se s pořadatelem, skvělá atmosféra stále. Najíst se a využíváme kamion se sprchami, super komfort, 5 sprch pánskejch, 5 dámskejch, skvělej chlapík to šéfuje, kola zatím v úschovně. A v teplém a suchém na těstoviny, pak umejt kola, dnes dostaly zabrat. A zpátky do Varů, cestou nakoupit, jen si uvařit, vyprat a brzy spát.

#3

Třetí etapa startuje přímo v Karlových Varech, opouštíme apartmán, věci cpeme do auta v podzemních garážích a projet se trochu po lázeňských kolonádách v centru. A v parčíku u startu je hromadné focení všech závodníků. Z vlaku mají zážitek, shořela jim lokomotiva v místě bez signálu a řešili její přepojování. Vypravena je speciální souprava s 12ti vagóny, spacími, jídelním vozem, přepravou kol, atd. V noci hustě lilo, teď je pošmourno, předpověď všelijaká. Dnes nejkratší trať, 42km, 1400 výškových metrů, Karlovarská výzva. Start v 10h v samém centru, po pěší zóně T.G.Masaryka, zas hned do kopce, nohy bolí. Mezi vilami, okolo Becherovy, a do lesů nad Varami, které křižují lázeňské cesty. Lesem do kopce, pak kus asfaltu a začínají lesní pěšiny, pojedeme tu dva stejné 14tikilometrové okruhy a jeden úsek dokonce třikrát. Pěšiny lesem, hložím, po kořenech, mezi rybníčky. V terénu jsou ostatní paradoxně dost pomalí, brzdí nás, na rovinách a do kopců se je snažíme předjet, Peťa drtí, dostáváme se trochu dopředu. Pak nejdelší výjezd na Doubskou horu, předjíždíme smíšený pár. Hravý sjezd po jehličí a mezi kořeny, ještě hravější prudké serpentiny dolu, poté romantickou cestičkou v úbočí, všechno krása! Zase

jsme se zařadili mezi staré známé, s Bike Busters jedeme takřka nastejno, GEOSA, oba týmy Happy Feet i PAKOBYLKA team jsme postupně urvali. Byť je po dešti, převážně písčité povrch vodu vsákl, tak není extrémně vlhko a bahno, ani nově neprší. Super. Výjezd, na vyhlídce na Karlovy Vary v zákrutě nás fotí ředitel závodu Honza Dvořák, co tam fandí. Okolo Vyhlídky Karla IV., prudký sjezdík, a výjezd, křižujeme lanovku u mezistanice Jelení skok, a výjezd lesem dále. Krásný tratě, lesy, lázeňské stavbičky a rychlá trať, nejsou dlouhé výjezdy a sjezdy, ale rychle se střídá nahoru dolů, v řádech 50-100m. Poček se sportovním ředitelem, stavěčem trati, Honzou Čermákem, co právě jede okolo. A máme první kolo za sebou, rychlá občerstvovačka u Lesovny Diana a znovu. Známý terénky, kořeny podél rybníka, švih po asfaltu, další terén, výjezd do kopce, serpentiny dolů, po úbočí. Předháníme se s Bike Busters, a odtrháváme je. Známe trasu a terén, je to docela zábavné, a krásné prostředí. Výjezd kolem vyhlídky, sjezd, výjezd okolo lanovky a výš. Občerstvovačku jen profičet, na dohled další dvojice. Dnes opravdu závodíme, frčí to. Potřetí stejný úsek, singly šviháme, dojíždíme zahraniční závodníky z Copenhagen riders a dereme se před ně. Už se nejede na nejvyšší kopec, ale odbočení směr Vary, trochu sjezd, menší výjezd a delší kamenitý sjezd. Rveme to, co to dá, aby nás nedojeli Dánové, ujížděli jsme jim a navíc pak mají defekt s řetězem. Sjet do Varů, prokličkovat vilky a na atletický stadion, na dráhu se má sjet po schodech hlediště, to radši svádíme. Závěr po atletické dráze, v cíli za 2:58:54, na 44. místě, dnes spokojenost, svižné, zazávodili jsme si jak pocitově, tak soutěžením se soupeři. Kosmeticky se posouváme i v celkovém pořadí. Zasloužené občerstvení, sprcha, hraje muzika a spíkr mele. Udělalo se hezky, slunce svítí. Vyhlašují mne a ještě několik dalších, co mají v okolí období závodu narozeniny, koláček se svíčkou, milá pozornost. Pohodová atmosféra. A vyhlašování výsledků, v kategorii jsme zas na stupních sami, protože ostatní mixy teprve dojíždějí. A městem k autu, vyrážíme do Plzně, ještě nejsou ani 3h, na nejdelší přejezd je nejvíce času. Chtěli jsme sehnat bydlení v Nýrsku, přímo u startu 4. etapy, ale tam jsme nic nenašli, tak než dojíždět pár km, tak pojedeme až z Plzně, kde máme zázemí v bytě, a můžeme v klidu zůstat až do neděle. Uvařit si a brzy spát. Regeneraci těl takřka nic nedáváme, a servis kol znamená jen jejich umytí po a namazání řetězu před závodem, ale obojí vcelku drží.

#4

Závěrečná etapa, nyní na Šumavě. Až je nám smutno, že to už skončí. Předpověď zase všehoschopná na chladno a deště. Do Nýrska, na start v Areálu pod sjezdovkou. Trochu nás trápí zaživačí potíže, strava během závodu není ideální a

v kombinaci s výkonem to střeva bouří. Start v 10h, Šumavské zúčtování, kilometrů „jen“ 55, ale čeká nás 2300 výškových metrů, což zní hrozivě na té vzdálenosti. Hned se zahne do lesa na úzkou stoupající pěšinu, to se závod zcela zastaví, a pomalu se jde. Až na lesních cestách se to rozjíždí, snažíme se zas něco najet před dalším terénem, ale špatně odbočujeme za jinými závodníky, s asi 10ti dalšími. Hned se vracíme, ale nějaký minutky to stálo, aby nás zas dojeli Happy feeti, ČEZ Eagles, apod., na které jsme už měli trochu náskok. Sjezd k Nýrské přehradě, po hrázi, a do terénu. A dlouhá stoupání, různě prudká, terénem, chvíli asfalt. Od přehrady je to na 8km takřka 500 výškových metrů na Prenet. S GEOSA, ČEZ Eagles, Bike Busters. Nejdřív se moc nechce, pak se rozjíždíme, únavou z předchozích dnů kupodivu moc netrpíme, etapy nejsou zas tak dlouhé. I když pocit silnějšího z dvojice je jistě výrazně odlišný od slabšího, což platí pro všechny týmy. Vysápat se nahoru, následuje prudký technický sjezd, lesem, vesnička a ještě technický sjezd

kamenitým žlebem. Dole kluzká lávka, a zase ostrý výjezd, tedy spíše výšlap, je to na tlačení, někde se ty metry získat musí. Jeden z Bike Busters přetrhl řetěz, ČEZ Eagles jsme setřásli, s GEOSA jedeme takřka stejně, Happy feeti před námi ve výšlapech na dohled. Do kopce a snažíme se pořádně drtit, abychom je sjeli. Po dešti ani památky, dělá se velmi teplo, všude plno hub. Výjezd lesem a sjezdík, najednou proti nám vedou k sanitce holku z Hejvy's intimate team s nepěkně rozseknutou rukou, zpomalujeme, pomáhají jim už asi 3 dvojice, i obě Happy feet. Pokračujeme pomaleji, soupeření jde stranou, takhle se posouvat pořadím nechceme. A zdraví především! Sjezd k občerstvovačce, příjemná humorná obsluha a frčíme dál, stále spolu s GEOSA víceméně stejně. Lesem podél Úhlavy, tunýlkem pod tratí a do šumavských hvozdů. Lesy, přes vísku a z lesa najet na strmou velkou mýtinu, sjezdovku, ostře stoupat vzhůru. Tlačení, pere do nás slunce, je toho dost, pořádný krpál. A ještě kus vyjet, na Špičácké sedlo, tam plno turistů. Sjezd po asfaltové cestě lesem, pak lesní cesta po kořenech a mokřady, další občerstvovačka. Dojíždíme PAKOBYLKA team, ale zas nám mizejí. Lesy, a ještě jedna prudká rozpálená louka - sjezdovka, deja vů, jak kdyby z oka vypadla té předchozí. Uff. Kus lesem a pak prudké stoupání Na Stateček, sice po asfaltu, ale strmé k 15%, že to jde sotva ušlápnout, nejstrmější závěr takto o 150m! To chvíli trvá, výživné. Ale už se blíží cíl. Sjezdík lesem do sedýlka a ještě jeden 100 metrový hup po lesní cestě. Bereme za to, utrhuje klučky z GEOSA, hlavně v následujícím sjezdu. Ten je prudkej, dlouhej, úvalem v lese mezi popadanými větvemi a kamením, pak po kořenech, ruce bolejí z brzdění a drncání jak čert. Na louky okolo Hamerského dvoru a poslední stoupání. Střídají se asfaltky s polními a lesními cestami, doleva doprava, prudce a trochu míň, okolo houby, pusté lesy. 300m nahoru, pak kolem vrcholu Hraničářě po rovinkách, na závěr sjezd dolů. A úplné finále trailovým parkem vedle sjezdovky v Nýrsku, klopenky, mostky, hupy, skoky, paráda mezi stromama, závěrečný skok my objíždíme. A pár vteřin přes 5h jsme v cíli, 5:01:16, 46. místo. Euforie a trochu smutek, rozhovor se spíčkem a občerstvit se. Je teplo, dojíždějí páry, s kterými jsme trávili poblíž sebe poslední 4 dny, gratulujeme si. Slovenský závodník z Happy feet na otázku, jak s mu závod líbil, ze sebe naplno do éteru vyhrkne svoje pocity: „Byl to popiči dobrý závod!“ A to rezonuje v nás všech ještě dlouho po jeho skončení, popiči dobrý závod, popiči dobrá každá etapa...

##

Přejíždíme ke Sportovní hale, kde je zázemí závodu. Umejt se, tentokrát žádné těstoviny, ale grilování a pivo. Navíc dostáváme slušivá finisherská trika a pěkně vyvedený balíček se zarámovanou hromadnou fotkou pro oba účastníky a milým průvodním dopisem. Super, podtrhuje to skvělou atmosféru po celou dobu závodu, jak mezi závodníky, tak i všemi členy organizačního týmu. A vyhlásování výsledků, nejdříve 4. etapy, leadresovské dresy již dáváme druhým, čtyři opravdu nepotřebujeme. Pak celkové výsledky, jsme nepřekvapivě opět první (dvě a třičtvrtě hodiny na druhé, ale v ostatních kategoriích bychom byli zdaleka mimo bednu), prize money, super povedeněj kamennej „pohár“, mixéry a ještě taška s drobnostmi. Díky! V ostatních kategoriích byly souboje napínavější. Celkový čas máme 18:21:16, v celkovém pořadí jsme 49., vítězové 10:38:57, první ženy 14:39:00 (21. celkově), jsou to profíci. Bez defektu a sjetí z cesty bychom měli o cca 20min méně, ale dvojic, které neměly žádný defekt, bloudění, zranění či jinou obtíž asi moc nezbylo. Z 66 týmů (vč. plno zahraničních závodníků) na startu dojelo všechny etapy v klasifikaci 59. Přemýšlím, co je jiné oproti dlouhé Salzce (Salzkammergut Trophy 210km, jednodenní), která je takřka shodná délkou a o trochu nižší převýšením jako 4 etapy na Masivu. Celkový čas vítěze je obdobný, zde je to určitě rychlejší tým, že si člověk mezi dny odpočne, pomalejší díky náročnosti - sjezdy a výjezdy jsou pomalejší -, a taky vzhledem k dvojicím, holt se jede vždy podle pomalejšího, toho, kdo má krizi, čeká se s defektem... Ale zas to má větší kolektivní náboj spolupráce, týmového ducha a sdílení zážitků jak ve dvojici, tak i napříč týmy. Zkrátka jiné je úplně vše, nelze srovnávat :-). Přemýšlíme také o transferu vlakem, trochu litujeme, že jsme

jím nejeli, atmosféra je tam jistě ještě o řád lepší, násobí unikátní zážitek z Masivu a ještě více se navážou kontakty s ostatními závodníky. Je to sice dražší než vlastní organizace, ale zahrnuje komplet vše včetně přepravy, ubytování a snídaní i večeří, a organizace logistiky dopravy vlaku, zastávek u startů, míst spaní, přejezdů, atd. musí být super komplikovaná! Asi trochu na obtíž je omezený prostor, my měli neskutečnou hromadu věcí, a zvláště po bahnité druhé etapě se hodilo vše vyprat, rozvěsit a vzít si čisté. A vlastní koupelna je taky ok (sprchy jsou jen v zázemí závodu, ve vlaku ne) a wc po ránu využíváme skoro plně jen ve dvou, těžko si představit potřeby celého vagonu... Ale nevýhody, svízele a subjektivní diskomfort uloží zážitek ještě silněji :-). Celý cirkus se přesouvá do vlaku a odjíždí na Prahu, my do Plzně, zítra (neděle) dlouho spát, dát si bohatou pozdní snídani a odpočívat bez bicyklu...

##

Celkový dojem a zpětná vazba ještě shrnuty v dopise pořadatelům:

Ahoj pořadatelé Masivu!

Chtěli bychom ještě jednou poděkovat za perfektní závod! O tratích už asi bylo řečeno mnoho, že byly velmi atraktivní svými terény, zajímavými lokalitami a přírodou, které křižovaly, že to byly cestičky nevšední, místa málo navštěvovaná, že byly profilově i okolím 4 etapy za sebou geniálně poskládané, vždy pestré, každá jiná a přece každá se svým specifickým kouzlem, a v neposlední řadě i dosti náročné jak na fyzickou kondici, tak i techniku jízdy, atd. I výběry míst startu a cíle byly všechny skvělé. Co však zejména Masiv odlišovalo od ostatních závodů, jsou relativní detaily, ale dábel je právě v detailu...

To, že ředitel závodu si se závodníkem plácne v cíli už bývá běžné, ale to, že je několikrát k potkání na trati, povzbuzuje závodníky (i ty na chvostu startovního pole), a to že se lze na trati několikrát potkat se stavěčem trati a pokecat s ním, proč a jak trať stavěl, to už je něco navíc!

To, že je v zázemí úschovna věcí a kol, sprcha pro závodníky a mytí kol už také vcelku bývá, ale to, že je vše dostatečně nadimenzované, a nikde se netvoří fronty, navíc kluci u úschovny kol jsou maximálně vstřícní, a chlapík od kamionu se sprchami báječnější, to už běžné není. A obecně byli všichni velmi příjemní a v nadstandardním počtu, včetně občerstvovaček, velkého množství regulovčků na trati, a samozřejmě týmu v informacích a zázemí závodu, i neúnavného spíkra.

To, že na konci závodu dostaneme slušivé finisherské triko, už je také běžné, že jsou ale navíc „drobnosti“ jako s péčí připravený balíček se zarámovanými fotkami a vřelým dopisem, nebo je vyhlášení narozeninových oslav, to je příjemným bonusem, který potěší, a člověk si zapamatuje. A přitom taková blbost ;-)

Že jsou k dispozici profi fotky ze závodu je už také skoro samozřejmost, nicméně aby byly už za pár hodin po dojetí, navíc zdarma, a ještě provázené reportáží a videem, to je fakt super. Navíc fotografové fotili skvěle, často neatřelé záběry, super kvalita. A celkový marketing závodu - design loga, prezentačního materiálu a celkový vizuál - je špičkový a odpovídající akci.

A v neposlední řadě, že mezi závodníky nebyla nepřijímací rivalita, ale kamarádská pospolitost a vznikala pouta, to také není běžné, byť je asi zejména z důvodu vícedenní akce. A to jsme se ani neúčastnili pobytu ve vlaku, který jistě celé akci dává ještě další, vícenásobný, rozměr.

Díky za tyto detaily, které jsou pro celkový dojem snad ještě důležitější než tratě a pro Vás - pořadatele - asi i pracnější. Ale to dle mého nejvíce odlišuje Masiv od ostatních závodů a ceníme si toho. Přeju, ať je o závod větší zájem, vyšší sportovní konkurence, a ať za tu práci máte více příjmů, což věřím, že se rychle stane. Nicméně bude složité udržet všechny tyto pozitivní detaily uvedené výše i při masovější účasti, dost se jich pojí s komorní atmosférou začínající akce.

Pokud bych měl něco vytknout, tak mi přišlo, že na občerstvovačkách (v prvních etapách) bylo zvlášť a daleko od sebe jídlo a pití (v odstupu, nebo na protilehlých stranách cesty), což není moc praktické, lepší je je mít u sebe a cpát se a pít na přeskáčku. Dále by bylo fajn někde zveřejnit veškeré nafocené fotky, videa z dronu, apod. A byť je logisticky obtížné, škoda že závodníci z hloubi pole moc fotek nemají, např. sjezdy, brod a hrad 2. etapy, u rybníku z 3. etapy, tunýlek, výjezdy a závěrečný trail 4. etapy, dojezdy do cílů, apod., to zas na jiných závodech bývá, že fotografové vydrží i na posledního.

Na závěr se zamýšlím nad závodem dvojic. Kdyby byla kategorie jednotlivci, jistě by byla větší účast, je snazší se rozhodnout sám, než hledat parťáka s obdobnou výkonností, s kterým zároveň 4 dny vydržím, a taky si ve stejný moment udělá čas (vezme dovolenou). Na druhou stranu spolupráce ve dvojici, sdílení zážitků i nezdarů, atd. je dalším „detailem“, který skvělé atmosféře a výslednému dojmu nemálo přidává. Nechte to tak, eliminuje to účast zbytečně ambiciózních týpků bez týmového ducha.

Děkujeme za skvělé 4 dny! A držíme palce, ať vydržíte, ať závod vydrží a ať se daří!!

Filip Hegner & Petra Jirků

Fotky:

https://photos.google.com/share/AF1QipNmdAAF_2W85xPCTeu-iOnarw12TGglgf13XLyhtttVR0N1eiuj-CkJHR0ld4JvzWQ?key=YIQxMnhKQXVJMF9QWFdSTEYyRUhNbzhjYjJxQ3p3